

14-04-2024

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ. «Ἰωάννου δείου συλλαβέως τῆς Κλίμακος», Ἐπιστάρχου, Πούδης καὶ Τροβίμου ἐκ τῶν 70. Θωμάδος μάρτυρος, Ἀμφιτρίου νεομάρτ. Τοῦ ἐν Τρισόλει.

Ἀπολυτίκιον

Τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριαι, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορῶψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ χαρούμενο κήρυγμα τῆς Ἀνάστασης, ἀφοῦ ἔμαθαν ἀπὸ τὸν Ἄγγελο οἱ Μαθητῆριες τοῦ Κυρίου (οἱ Μυροφόρες) καὶ ἀφοῦ ἀπόρριψαν τὴν προγονικὴ ἀπόφασιν (τῶν Προτοπλάστων) νὰ μείνουν μακρὰ ἀπὸ τὸ Θεό), στοὺς Ἀποστόλους πλημμυρισμένους ἀπὸ χαρὰ ἔλεγον: «Λαφραγωγῆθηκε ὁ θάνατος. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς, ὁ Θεός μας, χαρίζοντας στὸν κόσμον τὸ μεγάλο ἔλεός Του».

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Πρὸς Ἑβραίους (Κεφ. στ', 13-20).

Ἀδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων· Ἡ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε. Καὶ οὕτω μακροθυμήσας, ἐπέτυχεν τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτῆς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος· ἐν ᾧ περισσώτερον βουλούμενος ὁ Θεὸς ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπέτασματος, ὅπου πρὸδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσηλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ Ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Θεὸς ἔδωκε υπόσχεση στον Ἀβραάμ, ορκίσθηκε στον εαυτό του, ἀφοῦ δεν εἶχε ἄλλον μεγαλύτερον στον οποίο να ορκισθεῖ, καὶ εἶπε: «Ἀλήθεια, θα σε υπερελογῆσω καὶ θα σε υπερπληθύνω» καὶ ἐστὶ ὁ Ἀβραάμ, με τὴν υπομονή του, ἔλαβε τὴν υπόσχεση. Οἱ ἄνθρωποι ορκίζονται σε κάποιον που εἶναι μεγαλύτερος καὶ ὁ ὅρκος θέτει γι' αὐτοὺς τέρας σε κάθε ἀμφισβήτησι καὶ δίνει ἐπιβεβαίωσι. Ὅταν λοιπὸν ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ δείξει σαφέστερα στους κληρονόμους τῆς υπόσχεσης τὸ ἀμετάβλητον τῆς ἀπόφασής Του, τὴν ἐγγύθηκε με ὄρκον, ἐστὶ ὡστε μὲσω δύο πραγμάτων ἀμετάβλητων γιὰ τα οποία εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποδειχθεῖ ὁ Θεὸς ψεύτης, εμεῖς που καταφύγαμε σε Αὐτόν νὰ ἔχομε μεγάλη παρηγοριά, ὡστε νὰ κρατήσουμε σφιχτὰ τὴν ἐλπίδα που εἶναι μπροστά μας. Τὴν ἐλπίδα αὐτὴν τὴν ἔχομε σαν ἄγκυρα τῆς ψυχῆς, ἀσφαλῆ καὶ βέβαιη, ἣ οποία μπαίνει μέσα, πίσω ἀπὸ τὸ καταπέτασμα, ὅπου μῆκε πρὸδρομος πρὸς χάριν μας ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐγένε ἀρχιερεὺς γιὰ πάντα ὡπως ὁ Μελχισεδέκ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον (Κεφ. θ', 17-31).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καὶ λέγων· διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· ὦ γενεὰ ἀπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· παιδίόθεν. καὶ πολλάκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἶ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεῦοντι. καὶ εὐθέως κράζας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρῶν ἔλεγε· πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπέτιμήσε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. καὶ κράζαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἤδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκείθεν ἐξεελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῶ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Ἐκεῖνο τον καιρό κάποιος ἄνθρωπος πλησίασε τον Ἰησοῦ γονατιστός και θεγε: «Διδάσκαλε, ἔφερα σε Σένα το γιο μου, γιατί ἔχει μέσα του δαιμονικό πνεῦμα που τον κάνει ἀλαλο. Κάθε φορά που τον πιάνει, τον ρίχνει κάτω και βγάζει αφρούς και τρίζει τα δόντια και μένει ξηρός. Και εἶπα στους μαθητές Σου να διώξουν αὐτό, ἀλλά δεν μπόρεσαν». Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε σε αὐτόν και εἶπε: «Ἀπιστη γενιά! Ὡς πότε θα εἶμαι μαζί σας; Πόσον καιρό ἀκόμη θα σας ἀνέχομαι; Φέρετε μου ἐδῶ αὐτόν». Ἐκεῖνοι του τον ἔφεραν. Μόλις εἶδε τον Ἰησοῦ, ἀμέσως το πνεῦμα τάραξε το παιδί, κι ἐκεῖνο ἔπεσε καταγής και κυλιόταν, βγάζοντας αφρούς. Και ρώτησε τον πατέρα του: «Πόσος καιρός εἶναι που συμβαίνει αὐτό σε αὐτόν;». Ἐκεῖνος εἶπε: «Ἀπό τότε που ἦταν παιδί». Και πολλές φορές και στη φωτιά τον ἔριξε και στα νερά για να τον σκοτώσει. Ἀλλά ἀνμπορεῖς να κάνεις κάτι, σπλαγχνίσου μας και βοήθησέ μας». Κι ο Ἰησοῦς του εἶπε τοῦτο: «Ἐάν μπορεῖς να πιστέψεις, ὅλα εἶναι δυνατὰ για ἐκεῖνον που πιστεῖς». Ἀμέσως τότε φώναξε δυνατὰ ο πατέρας του παιδιοῦ και εἶπε με δάκρυα: «Πιστεύω, Κύριε. Βοήθησέ με, γιατί η πίστη μου δεν εἶναι δυνατῆ». Ἀφού εἶδε ο Ἰησοῦς ὅτι συγκεντρώνεται κόσμος, πρόσταξε το δαιμονικό πνεῦμα με αὐτὰ τα λόγια: «Ἀλαλο και κωφό πνεῦμα, ἐγὼ σε διατάζω: Βγες ἀπ' αὐτόν και μην ξαναμπεῖς πια σ' αὐτόν». Το πνεῦμα, ἀφού ἔκραξε και συντάραξε το παιδί, βγήκε και το παιδί ἔμεινε ἀναίσθητο, ὥστε πολλοὶ να λένε ὅτι πέθανε. Ο Ἰησοῦς ὁμως το ἔπιασε ἀπό το χέρι του, το σήκωσε, κι αὐτό στάθηκε ὄρθιο. Ὅταν μπήκε ο Ἰησοῦς στο σπίτι, τον ρώτησαν οἱ μαθητές Του ἰδιαιτέρως: «Γιατί εμεῖς δεν μπορέσαμε να βγάλουμε αὐτό το δαιμονικό πνεῦμα;». Και τους ἀπάντησε: «Αὐτό το δαιμονικό γένος δεν μπορεῖ να βγει με τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο με προσευχή και νηστεία». Ἐφυγαν ἀπό κει και προχωροῦσαν διασχίζοντας τη Γαλιλαία. Δεν ἤθελε ο Ἰησοῦς να μάθει κανεὶς ὅτι περνοῦσε ἀπό κει. Γιατί δίδασκε τους μαθητές Του και ἔλεγε ὅτι ο Υἱὸς του Ἀνθρώπου θα παραδοθεῖ σε χέρια ἀνθρώπων που θα Τον θανατώσουν την τρίτη ὁμως μέρα μετὰ το θάνατό Του θ' ἀναστήθει.

14-04-2024

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ. «Ἰωάννου οἰοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος», Ἄριστάρχου, Ἰουδῆ καὶ Τροφίμου ἐκ τῶν 70. Θωμαῖδος μάρτυρος, Δημητρίου νεομάρτ. Τοῦ ἐν Τριπόλει.

Ἀπολυτίκια

Τὸ παιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἄγγελου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριαι, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορῶψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ χαρούμενο κήρυγμα τῆς Ἀνάστασης, ἀφοῦ ἔμαθαν ἀπὸ τὸν Ἄγγελο οἱ Μαθήτριαι τοῦ Κυρίου (οἱ Μυροφόρες) καὶ ἀφοῦ ἀπόρριψαν τὴν προγονικὴ ἀπόφασιν (τῶν Πρωτοπλάστων) νὰ μείνουν μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό), στοὺς Ἀποστόλους πλημμυρισμένους ἀπὸ χαρὰ ἔλεγον: «Λαφυραγωγῆθηκε ὁ θάνατος. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας, χαρίζοντας στὸν κόσμον τὸ μεγάλο ἔλεός Του».

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Πρὸς Ἑβραίους (Κεφ. στ', 13-20).

Ἀδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων· Ἥ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε. Καὶ οὕτω μακροθυμήσας, ἐπέτυχεν τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτῆς ἀντιλογίας πέρασιν εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος· ἐν ᾧ περισσώτερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδειξάμενος τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσηλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελλοσδεδὲκ Ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Θεὸς ἔδωκε υπόσχεση στὸν Ἀβραάμ, ορκίσθηκε στὸν εαυτό του, ἀφοῦ δὲν εἶχε ἄλλον μεγαλύτερο στὸν ὁποῖο νὰ ορκισθεῖ, καὶ εἶπε: «Ἀλήθεια, θὰ σε υπερευλογῶ καὶ θὰ σε υπερπληθύνω» καὶ ἔτσι ὁ Ἀβραάμ, μετὰ τὴν υπομονὴν του, ἔλαβε τὴν υπόσχεση. Οἱ ἄνθρωποι ορκίζονται σὲ κάποιον ποὺ εἶναι μεγαλύτερος καὶ ὁ ὅρκος θέτει γι' αὐτοὺς τέρας σὲ κάθε ἀμφισβήτηση καὶ δίνει ἐπιβεβαίωση. Ὅταν λοιπὸν ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ δείξει σαφέστερα στους κληρονόμους τῆς υπόσχεσης τὸ ἀμετάβλητο τῆς ἀπόφασής Του, τὴν ἐγγυήθηκε μετὰ ὅρκου, ἔτσι ὥστε μῶν δύο πραγμάτων ἀμετάβλητων γιὰ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποδειχθεῖ ὁ Θεὸς ψεύτης, εμεῖς ποὺ καταφύγαμε σὲ Αὐτόν νὰ ἔχουμε μεγάλη παρηγοριά, ὥστε νὰ κρατήσουμε σφιχτὰ τὴν ἐλπίδα ποὺ εἶναι μπροστὰ μας. Τὴν ἐλπίδα αὐτὴν τὴν ἔχουμε ὡς ἄγκυρα τῆς ψυχῆς, ἀσφαλῆ καὶ βέβαιη, ἡ ὁποία μπαίνει μέσα, πίσω ἀπὸ τὸ καταπέτασμα, ὅπου μὴκε πρόδρομος πρὸς χάριν μας ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐγένετο ἀρχιερεὺς γιὰ πάντα ὡς ὁ Μελλοσδεδὲκ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον (Κεφ. θ', 17-31).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καὶ λέγων· διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· ὡ γενεὰ ἀπίστον, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· παιδίόθεν. καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἶ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τὸ εἶ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπέτιμήσε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἔξελθῆναι εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῶ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Ἐκεῖνο τον καιρό κάποιος ἄνθρωπος πλησίασε τον Ἰησοῦ γονατιστός και θεγε: «Διδάσκαλε, ἔφερα σε Σένα το γιο μου, γιατί ἔχει μέσα του δαιμονικό πνεῦμα που τον κάνει ἀλαλο. Κάθε φορά που τον πιάνει, τον ρίχνει κάτω και βγάζει αφρούς και τρίζει τα δόντια και μένει ξηρός. Και εἶπα στους μαθητές Σου να διώξουν αὐτό, ἀλλά δεν μπόρεσαν». Εκείνος ἀποκρίθηκε σε αὐτὸν και εἶπε: «Ἀπιστη γενιά! Ὡς πότε θα εἶμαι μαζί σας; Πόσον καιρό ἀκόμη θα σας ἀνέχομαι; Φέρετε μου εδῶ αὐτόν». Εκείνοι του τον ἔφεραν. Μόλις εἶδε τον Ἰησοῦ, ἀμέσως το πνεῦμα τάραξε το παιδί, κι εκείνο ἔπεσε καταγής και κυλιόταν, βγάζοντας αφρούς. Και ρώτησε τον πατέρα του: «Πόσος καιρός εἶναι που συμβαίνει αὐτό σε αὐτόν;». Εκείνος εἶπε: «Ἀπὸ τότε που ἦταν παιδί». Και πολλές φορές και στη φωτιά τον ἔριξε και στα νερά για να τον σκοτώσει. Ἀλλά ἀνμπορεῖς να κάνεις κάτι, σπλαγχνίσου μας και βοήθησέ μας». Κι ο Ἰησοῦς του εἶπε τοῦτο: «Ἐάν μπορεῖς να πιστέψεις, ὅλα εἶναι δυνατὰ για εκείνον που πιστεύει». Ἀμέσως τότε φώναξε δυνατὰ ο πατέρας του παιδιοῦ και εἶπε με δάκρυα: «Πιστεύω, Κύριε. Βοήθησέ με, γιατί η πίστη μου δεν εἶναι δυνατὴ». Ἀφού εἶδε ο Ἰησοῦς ὅτι συγκεντρῶνεται κόσμος, πρόσταξε το δαιμονικό πνεῦμα με αὐτὰ τα λόγια: «Ἀλαλο και κωφό πνεῦμα, ἐγὼ σε διατάζω: Βγες ἀπ' αὐτόν και μην ξαναμπεῖς πια σ' αὐτόν». Το πνεῦμα, ἀφού ἔκραξε και συντάρραξε το παιδί, βγήκε και το παιδί ἔμεινε ἀναίσθητο, ὥστε πολλοὶ να λένε ὅτι πέθανε. Ο Ἰησοῦς ὁμως το ἔπιασε ἀπὸ το χέρι του, το σήκωσε, κι αὐτὸ στάθηκε ὄρθιο. Ὅταν μπήκε ο Ἰησοῦς στο σπίτι, τον ρώτησαν οἱ μαθητές Του ἰδιαιτέρως: «Γιατί εμεῖς δεν μπορέσαμε να βγάλουμε αὐτὸ το δαιμονικό πνεῦμα;». Και τους ἀπάντησε: «Αὐτὸ το δαιμονικό γένος δεν μπορεῖ να βγει με τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο με προσευχὴ και νηστεία». Ἐφυγαν ἀπὸ κει και προχωροῦσαν διασχίζοντας τη Γαλιλαία. Δεν ἤθελε ο Ἰησοῦς να μάθει κανεὶς ὅτι περνοῦσε ἀπὸ κει. Γιατί δίδασκε τους μαθητές Του και ἔλεγε ὅτι ο Υἱὸς του Ἀνθρώπου θα παραδοθεῖ σε χέρια ἀνθρώπων που θα Τον θανατώσουν την τρίτη ὁμως μέρα μετὰ το θάνατό Του θ' ἀναστήθει.